

Frykter 50 millioner arbeidsløse

To år med global økonomisk krise gjør at så mange som 50 millioner mennesker kan være arbeidsledige ved utgangen av 2009, melder Den internasjonale arbeidsorganisasjonen (ILO). Nye beregninger fra ILO viser at den globale arbeidsledigheten i 2009 vil passere tallene fra 2007 med mellom 18 og 30 millioner arbeidsløse. Dersom den økonomiske situasjonen forverres mer enn fryktet, kan 50 millioner mennesker være uten arbeid ved utgangen av 2009, ifølge ILO-rapporten.

©NTB Stadig flere mister jobben.

en veibombe angivelig plantet av Global Jihad, og Israel skal nå planlegge nye aksjoner.

FOTO: REUTERS/SCANPIX

må sørge for et uforholdsmessig sterkt slag, enhver annen politikk vil være en stor feil, manet i går lederen for Knessets utenrikskomité, tidligere justisminister Tzachi Hanegbi, som fulgte med over fra Likud da tidligere statsminister Ariel

Sharon dannet Kadima. President Mahmoud Abbas forsøkte i går å gå offensivt ut i forkant av USAs midtøstentutsending George Mitchells besøk.

– Israel ønsker ikke fred, ellers hadde de ikke gjort noe slikt, sa Mahmoud Abbas om

angrepet på Gaza og anklaget Israel for å ha begått «forbrytelser som gir frysninger», ifølge Reuters.

Mitchell møter Abbas i Ramallah på Vestbredden i dag etter å ha møtt israelske ledere i går ettermiddag.

peter.m.johansen@klassekampen.no

Økte takten i utbyggingen

Israel økte i fjor takten i utbyggingen av bosettinger og utposter på Vestbredden, ifølge den israelske organisasjonen Fred Nå.

I fjor ble det bygd 1257 nye bolighener, mot 800 i 2007, en økning på hele 57 prosent.

Rapporten viser også en dobling i utbyggingen av utpostene siden 2007: 261 enhe-

ter i 2008, mot 98 i 2007. Utpostene som ikke er offisielt anerkjente av israelske myndigheter, er ofte kimen til nye bosettinger, ifølge den israelske avisa Ha'aretz.

Tidligere statsminister Binyamin Netanyahu sa tidligere i uka at en Likud-regjering ikke vil an-

Binyamin Netanyahu

legge flere bosettinger, men vil la «den naturlige veksten» i de eksisterende bosettingene fortsette.

– Israel ønsker å kaste bort tida for ved hjelp av bosettinger og muren å etablere fakta på bakken, sa palestinernes president Mahmoud Abbas i går.

DR. STRANGELOVE? Tidligere visepresident i USA, Dick Cheney, måtte bruke rullestol under innsettelsesseremonien til Obama.

FOTO: REUTERS/SCANPIX

Cheneys rullestol.

Bittersøtt farvel

Jan Grue

TANKEN SOM TELLER

Det var nesten mer enn noen kunne bære. Tom Brokaw holdt seg *litt* i skinnen, og sa at Cheneys opptreden i rullestol under innsettelsesseremonien kunne få, krent, *noen*, til å trekke Dr. Strangelove-paralleller. Jon Stewart fra The Daily Show hadde derimot ingen grunn til å bruke bremsen, og spilte «The Imperial March» fra Star Wars.

Siden da har en liten Cheney-i-rullestol-figur, akkompagnert av ondskapens kjenningsmelodi, krysset skjermen en del flere ganger, både på The Daily Show og på YouTube. Med mindre han finner seg en ny og enda mer tvilsom beskjeftigelse i årene som kommer – Halliburton er ikke ondt nok lenger, nå må det bli I.G. Farben-nivå eller høyere – er det dette bildet som vil bli sittende igjen. Cheney i rullestol, og musikken fra Star Wars.

Det ville være enkelt å trekke frem

Richard III, det ville være enkelt å si at de amerikanske mediene har kastet seg over den gamle klisjeen om at moralske kvalite-

ter (eller mangel på tilsvarende) gir seg utslag på kroppen. Og det ville ikke være helt feil, men det ville være kjedelig å stoppe der.

La meg trekke frem et annet bilde: Bush i pilotkostyme, på hangarskipet, med det berømte «Mission Accomplished»-banneret. Hvis vi først skal snakke om amerikansk fascisme – og Star Wars er jo, på sin barneskoleaktige måte, George Lucas' antifascistiske lignelse, mens Dr. Strangelove er, vel, *av tysk herkomst* – da bør vi snakke om skikkelige fascistiske dygder. Om rekvisitter, om scenisk uttrykk.

Det var en av tingene som slo meg da jeg for noen år siden leste «The Plot Against America», der Philip Roth skriver kontrafaktisk historie og for en stakket stund gjør Charles Lindbergh til amerikansk president, til innbegrepet på amerikansk fascisme. Det som slo meg var at Roth underdrev. Han tok tak i Lindbergh, som fungerte bra, ikonisk sett, men han glemte alt det andre. (Lindbergh forsvinner, historien vender tilbake til sin faste kurs.)

Roth la ikke nok vekt på de neoklassiske bygningene og enorme åpne plassene i Washington. Hangen til å samle folkemengder i millioner. Den uhyre sterke sansen for offentlig politisk teater.

Kort sagt: En av de viktigste grunnene til å håpe på at fascismen aldri får fotfeste i USA er at de ville ha gjort det så *gjennomført* her. En president som erklærer krigen for vunnet ved å lande på et hangarskip? Med et jagerfly? Virkelig? Hvem ville ha *kommet på* noe sânt?

Cheney i rullestol blir ikke helt det samme. Man gjør narr av ham av samme grunn som man gjorde narr av Hitlers ikke-akkurat-avis utseende. Man påpeker mangelen på

«Halliburton er ikke ondt nok lenger, nå må det bli I.G. Farben-nivå eller høyere»

samsvar mellom den uttrykte politiske forakten for svakhet og den svekede personlige fremtoningen, og oppgir reell kritikk til fordel for en kjapp punchline.

Spør du meg hadde det vært mer interessant å huske Bush-årene 2001 til 2008 gjennom de storslagne og hule maktdemonstrasjonene. «The Imperial March» egner seg godt til akkompagnere et fly som lander på et hangarskip også. Men det har jeg til gode å se på YouTube, eller The Daily Show, for den del.

Jan Grue,

Stipendiat i tekstvitenskap